

Олександр Гриценко

ХАРАКТЕРНИК

роман

Київ

УДК 821.161
Г82

Гриценко О.

Г82   Характерник : роман. Київ : Видавництво Ліра-К,
2023. 304 с.
ISBN 978-617-520-606-5

Простий хлопець з непротими здібностями стає учнем старого цілителя. Після загибелі близької людини Андрій опиняється у серці битви між світами Нави та Прави. Йому доводиться ставати на герць із перевертнями, зомбі, хабарниками і навіть богами, захищаючи людей від зла реального і потойбічного. Андрій продовжує тисячолітню воїнську традицію характерників, залишаючись при цьому людиною, яка припускається помилок і сама виправляє їх. «Хочеш спокою – готуйся до бою»!

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-606-5

© Гриценко О., 2023

© Видавництво Ліра-К, 2023

**Споконвіків
на захисті від зла
реального і потойбічного**

Частина перша

**ПОМИЛКА
СТАРОГО ХАРАКТЕРНИКА**

Проза

Тишу вранішньої вулиці розірвали гучні звуки музики, що долетіли крізь прочинені двері нічного клубу.

На свіже повітря вивалився довготелесий короткострижений юнак, обіймаючи двох дівчат. За ними слідом дріботів невисокий кремезний парубійко.

– Колян, не гальмуй! Ти ж не гальмо, Колян, – напівп'яним голосом викрикнув перший хлопець.

Дівчиці завчено зареготали. Колян ображено набурмосився.

– Ну куди ти так поспішаєш, Дімас? Залиш мені одну кицю...

– Мені хочеться пошвидше догнатись, а то вже кайф з голови вивітряється, – відповів Дмитро, дістаючи з кишені телефон. Той випав у нього з рук, дівчата знову захихотіли. – Ану цить! – гримнув Дмитро, піднімаючи телефон і набираючи номер. – Ну, ти де шляєшся? – прокричав він у трубку.

– Тут я, чекаю, – відповів миршавий молодик у шкіряній куртці, вигулькнувши із-за рогу.

Оля, одна з дівиць, вивільнилася з Дмитрових обіймів.

– Я піду всередину.

– Я не дозволяю! – гаркнув хлопець.

– Та я тільки носика попудрити...

– Стій тут! Зараз цей штемпель нам дасть чим носика попудрити!

Дмитро п'яно зареготав, за ним і друга дівчина. Миршавий витяг із кишені пакетик із білим порошком. Дмитро простягнув руку, але дилер відразу сховав товар.

– Гроші.

– Та будуть тобі зараз твої бабоси, чого кіпішуєш, дядя.

Дмитро знову спробував обійняти Олю, але та не далася.

– Ну Дім, мені справді треба до туалету!

Дмитро відпустив другу дівчину, вхопив непокірну Олю за волосся й потягнув за собою у бік дороги. Дівчина зойкнула, її подружка округлила очі, шарпнулась допомогти подрузі, та її притримав Колян.

– Я сказав – ніхто нікуди не йде, доки не вмажеться, – повчально проказав Дмитро, тягнучи за собою Олю. – За веселий початок дня треба відвалити бабосів цьому штемпу, а грошики в машині!

Раптом Дмитро застиг як укопаний. Оля поспішила цим скористатися, вирвавшись із його рук.

– Не зрозумів, що за прикол?! Де моя тачка?! – Дмитро рвучко повернувся до товариша. – Колян, твої жартики?

Оля розвернулася і швиденько побігла назад до нічного клубу. Усі інші, включно з дилером, роздивлялися порожнє узбіччя і знак «Стоянка заборонена».

– Дімон, ти шо, гониш?! – п'яно обурився Колян. – Я весь час був із тобою.

– Ну ми ж тут тачку кинули? – невпевнено поцікавився Дмитро.

– Начебто, – почухав потилицю Колян.

– Так що там з грошима? – дилер потрусив пакетиком з порошком. – Бо час – це кеш.

Дмитро зиркнув на нього очима, налитими кров'ю чи то від люті, чи то від численних нічних шотів, і заметушився, визираючи свою машину.

Зненацька ранкову тишу розітнув гучний попереджувальний сигнал. Із-за рогу вигулькнув величезний сміттєвоз, кузов якого вже був переповнений зібраним з баків сміттям. Вантажівка швидко наближалася і прямувала якраз до того місця, де мала би стояти Дмитрова автівка – акурат під знаком «Стоянка заборонена».

Водій сміттєвоза ще раз посигналив ранній компанії на узбіччі. А коли знов подивився на дорогу попереду, з нього миттю злетіла вранішня дрімота – повітря там заколихалося, і, ніби нізвідки, на його шляху проступив припаркований прямо під знаком жовтий кабріолет!

Під опущеним верхом у бардачку копирсався худорлявий русявий юнак років сімнадцяти. Він повернув голову і стало видно, що в нього не вистачає частини лівого вуха, те виглядало так, ніби його хтось давно пошматував кігтями або зубами.

Побачивши, що на нього суне величезна вантажівка, юнак кошачим стрибком кинувся геть від кабріолета, вправно прихопивши з бардачка чорну шкіряну барсетку.

Дмитро, вражено відступивши назад, видихнув:

– Що за нахрін?!

Колян першим вийшов із заціпеніння, вихопив телефон із кишені, увімкнув відео й почав знімати, як водій сміттєвоза відчайдушно намагається уникнути зіткнення з кабріолетом, як він шалено викручує кермо убік...

Розпачливо заверещали гальма, перелякано зойкнула Оліна подруга, коли вантажівку занесло й вона боком ударила кабріолет! Від зіткнення кузов сміттєвоза нахилився, з напіввідкритого люка нестримним потоком ринуло смердюче сміття, щедро наповнюючи салон кабріолета і ховаючи під собою машину.

Дилер від побаченого перехрестився й повільно відступив назад, непомітно зникнувши за рогом. Дмитро-

ва автівка вже майже повністю зникла під горою сміття, а русявий хлопець, що дивом устиг вискочити з машини, потрусив головою й побіг уверх по вулиці.

– Ах ти ж вилупок! – люто вигукнув Дмитро, стискуючи кулаки і кидаючись уперед.

Та злодюжка вже зник за високими будинками.

До Дмитра підбіг Колян із телефоном у руках.

– Дімоне, я його зазнав! Ми знайдемо цю падлу!

Дмитро кинувся до своєї заваленої смердючим непотребом автівки. Блідий водій сміттєвоза вискочив з вантажівки, тупо дивлячись на понівечений зад кабриолета, що ледь виднівся з-під купи сміття.

– Твою мамцю, що це за фокуси?! Не було ж ніякої машини тут...

Дмитро підскочив до водія, вхопив його за комір:

– Це була моя тачка!

Водій, у свою чергу, схопив Дмитра за груди, вони почали гамселити один одного.

Оліна подруга за цим усім ошелешено спостерігала, мимохіть розтираючи туш із вії. А Колян, замість того, щоб допомогти товаришеві, продовжував тупо знімати все на телефон.

Дівчина

Андрій неквапливо дістав з пакета пів батона й пляшку кефіру і поклав на пошкрябаний стіл без скатертини.

Свідки вранішньої халепи зі сміттєвозом упізнали б у юнаку того худорлявого хлопця, який поцупив барсетку із салону кабриолета. Тепер він збирався спокійно поснідати у своїй кімнатці в гуртожитку, де жили усі пі-

дряд: і робітники, і абітурієнти, і такі як він, без певного роду занять.

Не завдаючи собі клопоту нарізанням, Андрій відкусив чималенький шмат прямо від батона і збирався запити кефіром, коли з коридора долинув сиплий голос:

– О, яка пава залетіла в наш гадюшник! Вступати, кажеш, приїхала? То заходь до мене, я тебе усьому навчу!

Слідом долинув масний сміх – Брожко, сусід по коридору, вже зранку встиг хильнути чарчину й тинявся у пошуках пригод.

Андрій знизав плечима і відпив з пляшки кислуватого напою. Справи інших його не обходили.

А Брожко між тим усе не вгамовувався:

– Ну, ти чого ламаєшся, кралечко? Пішли, кажу!

– Відпустіть!!! – скрикнула якась дівчина.

Вочевидь, хтивий сусід її силою тягнув до своєї кімнати.

– Ану цить! Бо гірше буде!

Брожко любляв водити жіночок, особливо ласих до випивки як і він сам, але тут з ним явно не хотіли йти.

Дівчина верескнула ще раз, потім грюкнули двері сусідової кімнати і голоси трохи притишились, але крики продовжували долимати.

Андрій чортихнувся, поклав батон, поставив пляшку на стіл, пішов до дверей і визирнув з кімнати. Коридор був порожній.

Хлопець підійшов до сусідських дверей і рішуче штовхнув їх усередину, зморщившись від важкого запаху цигаркового диму.

Огрядний сусід у поплямованій розтягнутій майці стояв спиною до входу й порпався у недоїдках на столі, який прикрашали напівпорожня пляшка горілки та декілька порожніх пляшок із-під пива. Обшарпану стіну над ліжком так-сяк маскував плакат з напівоголеною

фотомоделлю, а на розкиданій бруднуватій постелі, притиснувшись до стіни і підібгавши стрункі ноги, зіщулилась чорнява дівчина приблизно Андрієвого віку.

Брожко відкрив банку зі шпротами, вмочив в олію пальця і облизав його.

– Тихо, чого ти репетуєш, дурепо? Зара вип'ємо трохи, розслабимось – і я тебе підготую до екзаменів, чи що у вас там...

Андрій хотів лише попросити Брожка не шуміти, однак забув про все, коли, побачивши його, дівчина обнадійливо підняла миловидне лице й пролепетала:

– Допоможіть...

Брожко обернувся до дверей.

– А, Андрюха. Вирішив таки пропустити стаканчик із сусідою? Але вибач, малий, не зараз. Бачиш, я дуже зайнятий.

Брожко подивився на дівчину і хтиво посміхнувся.

Андрій зробив крок уперед.

– Відпусти її.

Сусід нахмурився.

– Не розумієш по-хорошому? Пішов звідси, щеня!

– Вона піде зі мною, – твердо проказав хлопець.

Брожкове обличчя побуряковіло, він ступнув углиб кімнати:

– Зараз я тебе навчу, як зі старшими розмовляти...

Сусід скинув зі стільця купу одягу, ухопив із сидіння бейсбольну биту і посунув на Андрія. Заніс замашну палицю над плечем, збираючись не стільки вдарити, скільки налякати нахабного юнака... Та раптом нерішуче опустив зброю. Замість Андрія перед ним стояла напівоголена дівчина, яка ніби щойно зійшла з плакату над ліжком!

– Що за хрін? – пробелькотів Брожко, відступаючи й мотаючи головою.

Глянув перед собою ще раз – образ фотомоделі вже розтанув у прокуреному повітрі. Андрій тим часом опинився у сусіда за спиною, схопив зі столу пляшку й різко опустив її на голову здорованя. Той заточився, схопився рукою за стіл, змітаючи з нього недоїдки, але не встояв, повалився на підлогу й завмер.

Дівчина на ліжку налякано стежила за ним, не розуміючи, що відбувається.

– Ходімо, – мовив Андрій, розвернувся й вийшов із кімнати.

Ловіть злодія

Якби хтось із високого начальства зайшов до райвідділу поліції, то відзначив би напружену роботу лейтенанта Чеберячка й старшого лейтенанта Іванова.

Вони обоє сиділи за одним столом і пильно вдивлялися в службовий монітор, напевне, вивчаючи матеріали важливої кримінальної справи.

Від роботи їх відволікло хряскання дверей – у відділок увірвався Дмитро.

– Ви у якій справі? – поцікавився Чеберячко.

– Чому без попереднього запису? – суворо прищулювався Іванов, удивляючись в обличчя відвідувача.

Дмитро обперся кулаками об стіл.

– Мені треба, щоб ви знайшли одного козла!

– Йдіть до чергового, реєструйте заяву про розшук, – спробував відшити його Чеберячко. – Яка на колір тварина, де востаннє бачили...

– Йолопи, мені треба без усяких заяв знайти одного чорта!

– А ми вже знайшли одного чорта, який зараз відповість... – Чеберячко почав грізно підніматися з-за столу, але Іванов шарпнув його за лікоть. Той аж присів назад.

– Що за?.. – почав обурюватися Чеберячко, але здивовано замовк, побачивши запопадливість на обличчі напарника.

– Ми вас уважно слухаємо, – звернувся Іванов до Дмитра.

– За що мій батя вам бабки башляє? Щоби ви тут в ютубчик залипали?

– Та ти взагалі... – Чеберячко знову почав підніматися і знову його посадив на місце старший лейтенант.

– Так кого треба знайти, ви кажете? – поцікавився Іванов.

Дмитро витяг із кишені телефон і тицьнув під носа поліціантам. Ті скосили очі на екран зі знімком, на якому русоволосий злодій вибирався з Дмитрового кабріюлета.

– Плачу п'ять штук, щоб ви знайшли і притягнули мені цього вилупка, – оголосив Дмитро, збільшуючи зображення. – Ось, у нього вухо зверху дроне, не помилитесь.

Іванов знизав плечима.

– Шановний, ми б залюбки, але в нас ну дуже багато роботи...

– Ви не в'їхали? П'ять штук грошей. Мертвих президентів. Баксів.

Обидва поліціанти схилили голови, роздивляючись фото на екрані телефона.

– Так і бути, інша робота почекає, знайдемо вам цього мерзотника якнайшвидше! – пообіцяв Іванов, перефотографовуючи знімок з телефона Дмитра.

– Не розчаруйте мене, – з натиском мовив Дмитро, розвернувшись й вийшов із кабінету, залишивши двері відчиненими.

– Це, виходить, по дві з половиною штуки на брата? – почував потилицю Чеберячко.

– Три мені – дві тобі. Бо я все ж таки старший лейтенант.

– А чого ти з ним так сюсюкався?

– Бо це синок Балогіна.

– Того самого?! – здивувався Чеберячко.

– Ну звісно.

– То що, – потираючи руки проказав Чеберячко, – зробимо мажорчика на п'ять штук біднішим?

Іванов простяг напарнику телефон зі знімком русого хлопчини.

– Розішли фото стукачам – хай пошерстять, по хостелах та гуртожитках в першу чергу.

Старший лейтенант зручно вмоніторився за монітором, знову відкриваючи вкладку «Підбірка найсмійніших відео місяця». І першим на очі йому потрапив ролик з найбільшою кількістю переглядів: «Покарання для мажора – автомобіль сина олігарха перетворився на сміттєзвалище!!!»

Іринка

Іринка – Андрій уже дізнався, що її звати саме так – сиділа за столом у його кімнаті, роздивлялася скромний інтер'єр і торохтіла:

– А я документи на вступ до інституту привезла. І поки до іспитів думала поселитися в цьому вашому гуртожитку... а тут... таке... Ну й козел!

Андрій милувався цією говіркою та жвавою дівчиною, роздивлявся ямочки на рум'яних щічках. А вона

розпашілась, наче й не її ще п'ять хвилин тому лякав здоровенний бугай.

Він не знав, як себе поводити з дівчатами, особливо з ТАКИМИ. Напевне, треба чимось пригостити?

Андрій узяв свою єдину щербату склянку, налив у неї кефіру і простягнув дівчині.

– Це що? – підозріливо покосилась вона на не дуже чисту посудину.

– Кефір.

– Та ну, я цього не питиму! – замахала вона руками.

Андрій узяв пляшку, понюхав.

– Та наче ж свіжий...

– Свіжий – це кисляк з молока нашої корови, в селі.

А у гòроді вашому де взятися такому?

– У мене більш нічого немає... – розгублено знизав плечима Андрій.

– У гòроді треба їсти суші або піцу.

– Суші? Це така японська риба? А що, можу купити.

Іринка недовіжливо подивилась на нього.

– Не віриш? – підхопився Андрій. – Є в мене гроші, є.

Він підійшов до ліжка й закотив матрац – під ним лежали пачки грошей: гривні, долари, євро.

Іринка насмішкувато звузила очі, ще раз обвела поглядом обшарпану кімнату.

– Гарний матрацик. Позитивна психологія? Це ж су-венірі гроші, щоб притягувати багатство, так?

Хлопець ухопив в кожную руку по пачці доларів.

– Вони справжні! Я їх сам... – Андрій затнувся, бо не розповідати ж ТАКІЙ дівчині, що він крадій. – Заробив.

Іринка скривила губи, підвелася:

– Я розумію, що ти хочеш мене вразити. І бажаю тобі дійсно розбагатіти в майбутньому. Але я засиділась,